

HỒI 520

Mê Đồ Bất Phản

Nào Ngọc Thành ngồi ở một cái bàn trong góc quán, sắc mặt nặng nề. Ngay cả khi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chia nhau ngồi xuống hai bên, ánh mắt y vẫn nhìn chằm chằm vào chất rượu sóng sánh nấu từ gạo Hưởng Thủy trong ly. Gương mặt hơi gầy, đường nét sắc sảo vẫn anh tuấn như xưa, chỉ hiem giờ đây hết như một bức thạch điêu vô tri vô giác.

Hai người thấy thần thái y lạ thường, đều cảm thấy không ổn.

Khấu Trọng ngạc nhiên nhìn một hồi, thấy y hoàn toàn không hề nhúc nhích, bèn tự mình rót rượu uống cạn rồi ghé sát mặt y hỏi: “Ngọc Thành! Người có tâm sự gì vậy?”

Vì đã quá ngạc nhiên là giờ đông người nhất nên bấy, tám mươi bàn trong quán lúc này chỉ có ba bàn có khách ngồi, kể cả bọn gã.

Quán rượu buổi trưa yên tĩnh lạ thường.

Tựa như đã quyết tâm, Đoàn Ngọc Thành nâng chén uống cạn, úp cái chén không xuống mặt bàn, trầm giọng nói: “Hai vị bang chủ, ta muốn thoát ly Song Long bang, đây là lần cuối cùng Ngọc Thành gọi hai vị là bang chủ.”

Hai gã nghe vậy ngổ ngàng nhìn nhau. Dù trước đó bọn gã suy đoán bao nhiêu cũng không thể ngờ y lại mở miệng nói ra lời tuyệt tình quyết liệt như thế.

Ánh tinh quang trong mắt Khấu Trọng đại thịnh, gã bình thản nói: “Hợp thì ở, không hợp thì đi. Giả sử người tự mình quyết định như vậy chứ không phải bị yêu nữ của Đại Minh Tôn giáo mê hoặc dụ dỗ, thì cứ tùy tiện. Ta quyết không nói hai lời.”

Ánh mắt Đoàn Ngọc Thành long lên. Y quắc mắt nhìn thẳng vào nhãn thần sắc bén của Khấu Trọng, một chút cũng không nhân nhượng, lạnh lùng nói: “Ta đã từng là thủ hạ của bang chủ, bang chủ muốn đánh muốn mắng, ta tuyệt không oán trách, nhưng đừng sỉ nhục họ. Họ không phải yêu nữ, mà là những người mang ánh sáng trong thế giới ô trọc hắc ám này. Họ chết hết rồi phải không?”

Khấu Trọng cười gượng: "Ta cũng hy vọng điều người nói là sự thật. Câu nói cuối cùng của người có phải là muốn trả thù cho họ không? Họ đều không còn sống nữa! À! Người có biết là ai đã hãm hại họ không?"

Đoàn Ngọc Thành gần từng tiếng trả lời: "Chính là các người đã hại chết họ."

Khấu Trọng lạc giọng kêu lên: "Cái gì?"

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng nói: "Bọn ta hại chết họ như thế nào?"

Đoàn Ngọc Thành nghiêng răng thốt ra từng chữ: "Nếu chẳng phải các người và chúng ta chia ra mà đi thì họ đã không chết."

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, chẳng biết trả lời thế nào. Nếu y đã nghĩ như thế thì thật không còn điều gì để nói nữa. Bất quá lời của Đoàn Ngọc Thành quả thật khiến cho bọn gã áy náy, bởi vì nếu chẳng phải hai gã chọn bốn người họ cùng đi, đám ba người Bao Chí Phục đã không gặp nạn.

Khấu Trọng chép miệng: "Nhưng kẻ trực tiếp hại chết họ chẳng phải là Thượng Quan Long của quý giáo sao?"

Đoàn Ngọc Thành hừ lạnh nói: "Y chỉ là một tên phản đồ. Nếu chẳng phải Tân Na Á cứu ta, lại tận tâm chữa trị thì e rằng hôm nay ta khó mà ngồi đây nói chuyện với hai vị được. Lời ta đã hết, nghĩ tình năm xưa đã truyền võ nghệ, ta chỉ có một câu, đó là hai vị hãy lập tức rời khỏi nơi này đi."

Đoạn đứng phắt dậy, quay đầu dứt khoát đi thẳng một mạch, để lại hai gã ngây mặt nhìn nhau.

Mỹ tử vẫn còn trên bàn.

Khấu Trọng bung ly rượu dốc thẳng vào miệng, cười khố nói: "Con bà nó! Ta bắt đầu không dám xem thường Đại Minh Tôn giáo nữa. Đoàn Ngọc Thành chắc chắn không phải kẻ ngốc, tư chất của y đứng đầu trong bốn người. Con bà nó! Người có thấy y bây giờ đã thay đổi hẳn không? Không còn là một Đoàn Ngọc Thành ta từng quen biết."

Từ Tử Lăng khẽ nhắc: "Trọng thiếu gia! Hình như người quên rằng người bị thương tuyệt không nên uống rượu."

Khấu Trọng đặt chén rượu xuống, ghé sát vào tai Từ Tử Lăng thì thầm: "Ngụm rượu này một nửa là ta uống cho kẻ địch thấy, một nửa là uống cho mình. Ôi! Sao Ngọc Thành lại

trở nên như thế này. Người có để ý ánh mắt vừa rồi ư nhìn chúng ta không? Công lực của tên tiểu tử này đại tiến. Bọn ta muốn thu thập hắn cũng không phải dễ!"

Rồi cau mày trầm ngâm: "Tân Na Á! Cái tên này nghe quen quen."

Từ Tử Lăng lục lại trong trí nhớ, nói: "Chúc Ngọc Nghiên từng nhắc đến cái tên này. Á là Độc Thủy trong Ngũ Loại Ma của Đại Minh Tôn giáo, cùng với Liệt Hà được Đại Tôn đích thân truyền dạy võ nghệ. Một nhân vật siêu trác đó, võ công chẳng kém Thiên Mẫu Sa Phương đâu."

Khấu Trọng vỗ trán nói: "Ta nhớ ra rồi! Á! Tôn giáo có thể là một hình thức xâm lược khác còn khó chống đỡ hơn cả đao thương kiếm kích. Tuy nhiên Ngọc Thành vẫn còn giữ được một điểm linh trí, ít nhất vẫn chưa bán rẻ bí mật Trường An ngày trước cho bọn xâm lược bằng tôn giáo kia, lúc này còn khuyên bọn ta nên lập tức rời khỏi nơi này. Người có cách nào khiến y trở lại nẻo chính, thoát khỏi trọng bệnh tà giáo này không?"

Từ Tử Lăng lắc đầu: "Vô luận tôn giáo hay ái tình đều có uy lực ghê gớm đối với tâm trạng trống rỗng tịch mịch, khiến cho người ta trở nên mù quáng, mất đi khả năng phân biệt phải trái. Cả hai thứ cộng lại càng có uy lực vô cùng. Thiếu soái, bọn ta không phải thần tiên, có rất nhiều chuyện ta không đủ sức xoay chuyển."

Khấu Trọng gật đầu: "Người nói phải. Vì hiền thê bị quân nhà Tùy gian sát, Ngọc Thành trước đây sống trong niềm đau đớn khôn nguôi. Hiền tại tựa như kẻ sau nhiều năm ngập lặn trong khổ hải, cuối cùng đã lên được hòn đảo xinh đẹp, bởi vậy không còn để tâm đến chuyện gì nữa. Ôi! Ta thật đau xót, hảo huynh đệ lại trở thành địch nhân."

Có tiếng chân vọng tới.

Một người hiền ngang bước vào. Thì ra là chiến tướng Côn Trục Hoang, thủ hạ đắc lực của đại tù trưởng Khiết Đan A Bảo Giáp. Hắn mặc trên người thứ Hán phục cải biên của dân Long Tuyền, pha trộn cả trăm ngàn phong cách, đủ để tránh tai mắt kẻ khác.

Hai gã đều chợt dạ. Dựa vào việc Côn Trục Hoang nhanh chóng tìm được bọn gã, có thể thấy người Khiết Đan quả là có thể lực ở đây, tai mắt rất nhiều.

Côn Trục Hoang ung dung tới trước bàn, mỉm cười nói bằng tiếng Đột Quyết: "Ta có thể ngồi xuống chứ?"

Khấu Trọng trong lòng kêu không xong, nhưng ngoài mặt đành phải nở nụ cười: "Hoan nghênh còn không kịp nữa. Tiểu nhị, đem rượu ra đây."

Côn Trục Hoang thần nhiên ngồi xuống, nói: “Pha một bình trà ngon thì hay hơn, hai vị không nên uống rượu.”

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng một lần nữa lạnh người, hiểu rằng y đến đây với ý bất thiện, lại biết rõ thương thế bọn gã không nhẹ. Nhiều khả năng y nhận được tin tức từ Thâm Mạt Hoàn, bởi vì chúng từng liên thủ phục kích hai người ở Hoa Lâm, chắc chắn bây giờ vẫn còn liên lạc. Côn Trục Hoang đang ở đây thì chắc chắn Hồ Diên Kim, kẻ đã cùng bọn gã kết thành thâm cừ, cũng đâu đó không xa.

Song bọn gã chưa đến nỗi bị hãm vào thế hạ phong không còn sức phản kích, một lần ra tay mới rồi ở trên đường khiến ba nhóm theo dõi phải bỏ chạy. Bởi vậy tuy được Thâm Mạt Hoàn chứng thực rằng bọn gã đích xác đã bị trọng thương, nhưng Côn Trục Hoang không biết thương thế thuyên giảm tới đâu, nên cố tình đến đây thăm dò.

Khấu Trọng cười ha hả: “Lão ca thật kỳ lạ, nếu bọn ta uống rượu mà gặp họa không phải là trùng ý người sao?”

Côn Trục Hoang hơi chùng hứng, ngoác miệng cười nói: “Chúng ta với hai vị chẳng hề có hiềm khích, chỉ vì Ngũ Sắc thạch mới có chút tranh chấp. Nếu hai vị chịu giao ra Ngũ Sắc thạch, sau này chúng ta sẽ là bằng hữu.”

Đến lượt hai gã ngạc nhiên, rồi thầm mắng Thâm Mạt Hoàn ti tiện bỉ ổi, không cho Côn Trục Hoang biết Mỹ Diễm phu nhân đã thu hồi Ngũ Sắc thạch, đồng thời càng cảm thấy tiền thoái lương nan. Nếu nói thật thì sẽ gây phản tác dụng, làm cho Côn Trục Hoang tin chắc rằng bọn gã vì bị thương nặng không thể động thủ, nên phải nói dối không còn giữ Ngũ Sắc thạch. Như vậy hậu quả rất khó lường. Còn nếu xưng đột chính diện, dù bọn gã có thể may mắn thoát nạn thì thương thế nhất định sẽ càng nặng hơn, thời gian phục nguyên sẽ bị kéo dài đáng kể.

Khấu Trọng thấy Côn Trục Hoang đưa ánh mắt đầy vẻ thờ ơ nhìn lướt qua ly rượu đã uống quá nửa của mình, biết rằng y muốn kiểm tra xem ngụm rượu mình vừa uống là thực hay giả, lòng tự tin liền tăng hẳn lên, ung dung nói: “Nếu bọn ta chỉ vì một lời của lão ca người mà chịu giao Ngũ Sắc thạch thì Hồ Diên Kim đã không đến nỗi bị bọn ta giết người đốt trại, lại càng không cần có trận chiến ở Hoa Lâm. Lão huynh không cảm thấy đang nói mè giữa ban ngày sao?”

Từ Tử Lăng đặt chân mình lên chân của Khấu Trọng dưới gầm bàn, nội lực lập tức àoạt truyền qua để Khấu Trọng có thể động thủ bất cứ lúc nào. Gã lo rằng nếu Côn Trục Hoang đánh bừa tới, Khấu Trọng không có chi viện sẽ không chống cự được.

Côn Trục Hoang lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Côn Trục Hoang ta dám đến nói chuyện với hai vị, đương nhiên là đã nắm chắc mười phần. Ta chỉ vì không muốn ai nói mình thừa cơ người khác lâm nguy cho nên mới lên tiếng khuyên giải. Hai vị rượu kính không uống mà muốn uống rượu phạt sao?"

Lúc này y đổi qua nói bằng tiếng Hán, lời lẽ đầy vẻ dọa dẫm, nhưng hai gã đều biết đối phương vẫn chưa biết thương thế của bọn gã ra sao nên mới dùng lời nói để thăm dò phản ứng của bọn gã.

Khấu Trọng được Từ Tử Lăng ngằm chi viện, ánh tinh quang trong mắt đại thịnh, đột nhiên xĩa ngón tay ra, chỉ phong veo véo xé gió điếm vào mi tâm của Côn Trục Hoang.

Côn Trục Hoang nào ngờ Khấu Trọng bị thương mà vẫn dám chủ động xuất thủ, sầm mặt quát: "Vậy là ý tứ gì?"

Khi y đang nói, chưởng phải đã chém nhanh ra, chỉ kinh và chưởng phong chạm nhau, phát ra một tiếng "bộp." Thân hình Côn Trục Hoang hơi lắc lư, rõ ràng là đã thua thiệt.

Khấu Trọng không hề nhích động, nhưng trong lòng không khỏi ngạc nhiên, chẳng ngờ trong lúc vội vàng trả chiêu mà y vẫn có thể ngăn chặn được chỉ kinh của gã, chiêu thức và công lực đều rất cao minh.

Khấu Trọng cười nói: "Có ý tứ gì đâu, chỉ là xem thử lão ca ăn nói cuồng ngạo như thế thì cân lượng và tư cách ra sao thôi."

Gã biết Côn Trục Hoang tinh thông tiếng Hán nên cũng chuyển qua nói bằng tiếng Hán, rồi hóa chỉ thành chưởng, đập vào tay y.

Côn Trục Hoang biết không thối lui được, nếu không sẽ bị Khấu Trọng thừa cơ truy kích, bởi vậy chuyển chưởng thành trảo chụp qua. Hai bàn tay nắm chặt trên bàn.

Chân khí giao phong chánh diện.

Côn Trục Hoang run lên, biến sắc nói: "Ngươi giả vờ bị thương!"

Khấu Trọng mỉm cười: "Biết thì đã quá muộn rồi!"

Chỉ Từ Tử Lăng mới biết Khấu Trọng không cầm cự được bao lâu nữa, bởi vì gã đã mất quá nhiều máu và bị tổn thương kinh mạch. Nếu Khấu Trọng tiếp tục vọng động chân khí,

chắc chắn thương thế sẽ nặng lên, nên liền ra mặt làm người giảng hòa: “Ngũ Sắc thạch không hề có trên tay bọn ta, Côn Trục Hoang huynh đệ có tin không?”

Khấu Trọng hiểu chỉ chiếm được chút thượng phong hư giả, buông được thì nên buông, mà lúc này là lúc tốt nhất, bèn nói: “Lão huynh người có biết Đột Lợi đã giảng hòa với Hiệt Lợi rồi không? Dù lão huynh có đoạt được Ngũ Sắc thạch, e rằng cuối cùng cũng bị bức phải giao ra để tạ ơn Đột Quyết không động binh với các người.”

Côn Trục Hoang lại giật mình lần nữa,

Từ, Khấu mỗi người một câu, toàn là những chiêu công tâm lợi hại.

Sau một hồi nỗ lực, Khấu Trọng đã đuối sức, kinh lực yếu đi, Côn Trục Hoang tưởng rằng đối phương tha cho mình, vội vàng buông tay, hỏi: “Có thật không?”

Khấu Trọng cố nén tiếng thở phào, trong bụng thầm than nguy hiểm, nghiêm mặt nói: “Bọn ta thấy huynh là người tốt, không giống như hạng gian dân cướp đoạt, không điều ác nào không làm như Hồ Diên Kim nên mới nói thật. Huynh có từng bao giờ nghe người ta nói Khấu Trọng này nói dối không?”

Côn Trục Hoang hít sâu một hơi, sắc mặt vừa tái đi đã bình thường trở lại, rõ ràng công lực rất thâm hậu, y trầm giọng nói: “Chẳng phải Mỹ Điểm nhờ các người đưa Ngũ Sắc thạch cho Bái Tử Đình ư? Tại sao lại lấy lại?”

Từ Tử Lăng nói: “E rằng chỉ có nàng mới trả lời được!”

Cả hai mươi phần tin tưởng rằng Côn Trục Hoang sẽ chịu thoái lui. Nói cho cùng tộc A Bảo Giáp chẳng có thù sâu hận lớn không thể hóa giải gì với bọn gã. Mà cứ cho là có thì sao? Côn Trục Hoang buộc sẽ phải vứt bỏ ân oán cá nhân, lấy đại cuộc làm trọng. Đột Lợi đã dàn hòa với Hiệt Lợi, đối với các tộc ở đông bắc không còn e ngại gì nữa, thấy kẻ nào không vừa mắt sẽ xua quân giáo huấn, trong tình huống đó, nếu giết chết Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Côn Trục Hoang phân vân một hồi rồi gật đầu nói: “Hai vị đều là những người anh hùng, ta đương nhiên tin lời của hai vị. À! Nếu không phải Ngũ Sắc thạch là biểu tượng vinh nhục đối với người Khiết Đan chúng ta thì thượng cấp của ta cũng không muốn đối địch với hai vị.”

Rồi hạ giọng khế nói: “Hãy cẩn thận với Hồ Diên Kim và Thâm Mạt Hoàn, bọn chúng muốn hợp sức dồn hai vị vào tử địa đó. Hôm nay bọn chúng sẽ tập kích các vị.”

Hai gã thâm kêu lợi hại. Côn Trục Hoang suy tính linh hoạt và nhanh hơn cả họ nghĩ. Y không những đã hình dung được toàn bộ tình thế sau khi Đột Lợi và Hiệt Lợi dàn hòa, mà còn lập tức nắm lấy cơ hội duy nhất để lấy lòng họ, hầu hóa giải mối ân oán về trận phục kích ở Hoa Lâm. Chưa kể trong hành động của y còn ẩn tàng kế mượn dao giết người. Đối với A Bảo Giáp, Hồ Diên Kim đã không còn giá trị lợi dụng, bởi vậy mới mong Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trừ khử y đi để bớt được một mối uy hiếp.

Khấu Trọng lộ vẻ kinh ngạc: “Hồ Diên Kim ẩn nấu ở đâu?”

Côn Trục Hoang đưa mắt nhìn quanh một vòng, đám khách nhân gần nhất cũng cách cả bảy, tám bàn, không cách gì có thể nghe được cuộc đối thoại thì thâm của bọn họ, rồi mở miệng nói thật nhanh: “Hồ Diên Kim ẩn nấu ở khu rừng rậm phía bắc cách thành năm dặm, nhưng đêm nay hẳn sẽ vào thành gặp Thâm Mạt Hoàn. Còn về thời gian và địa điểm thì chỉ có hai người bọn chúng biết.”

Từ Tử Lăng hỏi: “Hồ Diên Kim có bao nhiêu người?”

Côn Trục Hoang đáp: “Chỉ có hơn mười người, nhưng tất cả đều là cao thủ.”

Khấu Trọng cười nói: “Tin tức của lão huynh rất có ích.”

Côn Trục Hoang biết mình không tiện ở lâu, vội nói: “Thâm Mạt Hoàn đã rời khỏi Ngoại Tân quán của người Cao Lệ, ẩn nấu ở một nơi khác, nếu ta có tin tức sẽ thông báo cho hai vị.”

Rồi đứng dậy thi lễ bỏ đi.

Khấu Trọng khẽ cười nói: “Lúc này ta mới hiểu thế nào là vừa mừng vừa lo.”

Từ Tử Lăng chán nản đồng ý.

Mừng là vì Phó Quân Tường không bao che cho Thâm Mạt Hoàn, cho nên Thâm Mạt Hoàn phải rời khỏi nơi an toàn là Ngoại Tân quán. Lo lắng là vì không biết Thâm Mạt Hoàn trốn ở đâu.

Khấu Trọng vỗ đầu nói: “Lần này ta nghĩ nếu không đem Mỹ Diễm phu nhân ra làm mồi nhử thì không được.”

Từ Tử Lăng đứng dậy nói: “Toàn là mấy chuyện tệ hại tìm đến làm cho đau đầu. Nhưng ít nhất thì bọn ta cũng không còn phải vương vấn chuyện Ngọc Thành nữa. Đi thôi, bây giờ bọn ta đi gặp hảo bằng hữu Việt Khắc Phùng xem hẳn ta gần đây thế nào, rồi sau đó nhân tiện đến chỗ hẹn gặp Khả Đạt Chí và Đỗ Hưng.”

Khấu Trọng dựa lưng vào ghế, dang tay ra nói: "Ta mệt quá, có thể chợp mắt một chút không?"

Từ Tử Lăng để tiền rượu lên bàn, rồi cười cười bảo: "Nói thực lòng, ta cũng chỉ mong như vậy. Cái ta muốn nhất lúc này là có thể tranh thủ đi gặp riêng Sư Phi Huyền, cùng nàng tâm sự mấy câu."

Khấu Trọng ngồi thẳng người dậy, tựa như không dám tin vào tai mình, ngạc nhiên thốt lên: "Sức mạch của ái tình, con bà nó, lớn thế cơ à! Ta chưa bao giờ nghĩ rằng người nói năng còn trắng trợn hơn cả ta nữa. Không ngờ giờ người làm được rồi đây!"

Từ Tử Lăng phì cười nói: "Mau đứng dậy cho ta, đừng nói nhăng nữa! Thời gian không nhiều, bọn ta đi gặp Việt Khắc Phùng thôi!"

Khấu Trọng nháy bật dậy kéo tay gã đi ra ngoài nhai đạo người xe đông đúc như mắc cửi. Cổ Diên ở cửa nam thành, những người đến tham gia nhiệt náo từ các nơi vẫn không ngừng đổ về.

Khấu Trọng nói: "Người cứ đi gặp tiền tử của người đi, ta là người rất thông tình đạt lý mà. Trong tình yêu, người đừng cảm hơn ta, ta đây ngã một lần là không bò dậy nổi, còn Lăng thiếu gia người thì càng bại càng hăng. Thật bội phục vô cùng!"

Từ Tử Lăng kéo Khấu Trọng đi về phía Ngoại Tần quán ở đầu bắc Chu Tước đại nhai, mỉm cười nói; "Người hình như quên mất giờ mình vô dụng thế nào rồi hả? Bọn ta làm sao mà tách ra được?"

Khấu Trọng vỗ trán nói: "Đúng lắm! Ta vui quá nên quên hết sự đời đó mà! Ô! Ngọc Thành! Ta thật không hiểu nổi!" Gã vẫn vì chuyện Ngọc Thành mà canh cánh trong lòng, u uất không yên.

Muốn hắt nhĩ sang chuyện khác, Từ Tử Lăng lên tiếng: "Người đoán xem, Thâm Mạt Hoàn và Hồ Diên Kim kết minh có phải do một tay Hiệt Lợi đứng sau tác hợp không?"

Ánh nắng dịu dịu tỏa xuống hai gã. Trời đã gần giữa trưa. Tựa như có điều e ngại, vắng dương khi hiện khi ẩn sau những tầng mây chỗ dày chỗ mỏng. Gió đông bắc nhẹ nhẹ thổi qua Long Tuyền. Nhưng những đám mây đen lớn vẫn vũ xa xa phía chân trời lại khiến người ta có cảm giác ngày vui ngắn chẳng tày gang.

Khấu Trọng dăm chiêu trả lời: “Khó nói lắm. Xem ra Hiệt Lợi cũng là nhân vật kiêu hùng, chắc không đến nỗi tham nhỏ mất lớn, làm tổn hại đến mối quan hệ còn đang mong manh với Đột Lợi đâu, chưa kể còn mạo hiểm đắc tội cả với Tất Huyền. Người nghĩ sao?”

Sự thực thì Từ Tử Lăng chỉ cố ý kiếm chuyện để nói, bèn nhún vai đáp: “Người nói cũng có lý. Ta chỉ nhân chuyện Hồ Diễm Kim là minh hữu của A Bảo Giáp, một kẻ không chịu thần phục người Đột Quyết, còn Thâm Mạt Hoàn là chó săn của Hiệt Lợi, song phương lẽ ra phải đầy địch ý mới đúng, nên mới nghĩ rằng có kẻ đưa đường dẫn lối cho bọn chúng liên thủ đối phó với bọn ta.”

Khấu Trọng chợt lóe linh quang, thấp giọng nói: “Liệu có phải tên tiểu tử Mã Cát không?”

Từ Tử Lăng giật mình: “Khả năng này rất lớn.”

Mã Cát là kẻ buôn đồ gian thế lực lớn nhất đại thảo nguyên, có quan hệ mật thiết với Thâm Mạt Hoàn và Hồ Diễm Kim. Trong tình thế trước mắt, bất luận phía Hiệt Lợi có thống hận Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đến thế nào, cũng phải cố mà nuốt vào lòng. Có khả năng Mã Cát hiểu rõ bọn Khấu Trọng tuyệt sẽ không buông tha cho hắn, không những phải giao da dê, mà còn phải khai ra kẻ đã cướp da dê nữa, vì vậy chỉ còn cách tiên hạ thủ vi cường, thông qua Hồ Diễm Kim và Thâm Mạt Hoàn để hạ sát bọn gã.

Hồ Diễm Kim và Thâm Mạt Hoàn cũng không còn sự lựa chọn nào khác. Bạt Phong Hàn là nỗi uy hiếp quá lớn với bọn chúng, thêm vào Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tình thế lại càng khó hơn gấp bội. Tiên phát chế nhân, hậu phát chế vu nhân. Dưới động lực sinh tử tồn vong, thù cũ hận mới, Hồ Diễm Kim và Thâm Mạt Hoàn trước đây có hiềm khích gì cũng đành tạm gác sang một bên để hợp tác sinh tồn mà thôi.

Kẻ nói vô tâm, người nghe hữu ý, cả hai cùng lập tức tỉnh ngộ.

Khấu Trọng ghé tai Từ Tử Lăng thì thầm: “Chắc chắn bọn chúng sẽ động thủ lúc bọn ta rời cung sau yến tiệc đêm nay.”

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý. Cũng giống như tình huống sáng nay bọn gã phó hội vậy, địch nhân đã nắm rõ thời gian và đường đi của hai gã, lại càng không bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng, thừa lúc Bạt Phong Hàn không ở đây còn hai gã thì đang thọ trọng thương.

Còn về Bái Tử Đình, hắn chỉ hận không có người trừ khử hai tên huynh đệ của Đột Lợi là bọn gã, đương nhiên sẽ không can thiệp.

Đột nhiên một chiếc xe ngựa đi sát qua bên hai gã, từ trong xe vọng ra tiếng gọi: “Hai vị đại ca, mời lên xe!”

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>